

ваше за единъ воененъ походъ, а на насъ бѣжащитѣ надѣждата са въскрѣси и ний съ нетърпение отаквахме да чуемъ «благодатното ангелско извѣстие, че Балкана се разбитъ, хайдѣ ставайте, върветѣ си», кога ще да дойде до насъ.

Въ Леденикъ имаше на западната му страна една висока каменна сграда, нарѣчена «кулата» която бѣше на 4-ри ката правена; съградана въ началото на XVIII вѣкъ за защита противъ нападательнитѣ и отврътителни чети на Даалийтѣ, Кърджалийтѣ и други нѣкои Турски хайдутѣ, щото до войната бѣше здрава, а слѣдъ влизанието на Руситѣ въ Търново, селото съ близжитѣ други сѣселени, ѝ раскрили и разграбили покривтъ, когото подѣлили помѣжду си, тѣй щото кулата и до сега стои непожтната въ зидоветѣ си и двортъ ѝ личѣ. За нея дѣду Станчо ми разказваше какъ се била градила съ голѣми веселби, пѣсни, зияфети игри и хора отъ нѣкой си Исмаилъ бей въ Търново, комуто синоветѣ и внуцитѣ се прѣселили въ Цариградъ, както и за записаното ѝ *селе* (година), което се намирало на севѣрната ѝ страна на гърба въ срѣдата на зида, което ходихъ да дира нарочно съзрѣхъ го; но го намѣрихъ много тъмно, щото неможахъ точно да го разбира въ 1717 година ли е почната или въ 1757 год., гдѣто въ туй село спорядъ тая кула могатъ да се черпятъ свѣдѣния за едноврѣменнитѣ теглила, мжки и страдация на жителитѣ отъ заклятитѣ звѣрове Даалий и Кърджалий, въ което все ще са намѣрятъ людѣ да помнятъ тия нѣща. Азъ имахъ събрани нѣкои имена за съставяние на нѣкой историческа повѣсть по тая частъ; но въ завръщанието си пропаднахъ въ Стара-Загора, черпени отъ дѣда Станча, който ми ги расправяше кога го запитвахъ.

До 6-й Декемврий врѣмето бѣше все изходно и износно, и зимата са търпеше, ето че настана 6-й Декемврий и отъ утрѣнъта врѣмето се развали, а слѣдъ единъ два часа почна полегка да хвърка и по малко снѣгъ, който са продължи три дни и покри всичката черна земя съ бѣла снѣжна покривка, та осуети нашитѣ надѣжди за скорошното ни завръщание, тѣй като се знаеше, че въ България